

El papa Pau VI, beat

▶ Aquest diumenge, dia 19 d'octubre, en la cloenda del Sínode Extraordinari sobre la Família i en el Diumenge Mundial de la Propagació de la Fe (Domund), el sant pare Francesc proclama que el Servent de Déu Pau VI, papa, serà inscrit en el nombre dels beats. Mons. Giovanni Battista Montini va dedicar molts anys de la seva vida sacerdotal a la Secretaria d'Estat. Després fou arquebisbe de Milà i fou el

primer cardenal creat per sant Joan XXIII, papa. Elegit pontífex el 21 de juny de 1963, dugué a terme el Concili Ecumènic Vaticà II i la seva aplicació. Creà la institució del Sínode per a afavorir l'exercici de la col·legialitat dels bisbes amb el Papa i sota el Papa. Morí el 6 d'agost de 1978, festa de la Transfiguració del Senyor.

Què en demanes, Senyor?

Fa unes setmanes traspasà un religiós —un germà— que dedicà tota la vida al servei dels companys religiosos. Tenia cura dels diversos aspectes que faciliten la vida d'una comunitat gran, des de la supervisió de la cuina, el manteniment de les instal·lacions, la coordinació del personal col·laborador laic, passant per l'acolliment freqüent d'hostes, religiosos de la mateixa congregació o laics implicats en l'acció apostòlica de pas per la ciutat. Tenia una manera d'acollir tothom peculiar, que un d'aquests hostes expressà així en conèixer la notícia del traspàs: «Transmetia una alegria senzilla, amb un somriure lluminós que derivava en servei generós, com si tenir contents els altres fos la seva missió a la vida». Era cordial amb els religiosos i amb els laics que treballaven a la casa. Una de les senyores que hi treballen deia amb ulls plorosos: «Quan vaig començar la meva feina a la comunitat, el germà m'acollí i m'ajudà. Em vaig sentir ben tractada i considerada». Amb les peculiaritats pròpies en el dir i en el fer, com totes les persones, desenvolupava la seva acció «amb un senzill esperit de servei que el portava de la cuina a la porteria, dels mercats a les habitacions [...] quasi sempre convi-

dant a recordar moments agradables. Senzillesa servicial. Molta!», expressava el mateix hoste.

«Qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau; com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat de tothom» (Mt 20,26-28). A les exèquies i l'enterrament s'aplegà la família, els companys religiosos, els treballadors de la casa, els amics, els proveïdors dels diversos serveis i moltes altres persones que l'havien tractat. A l'homilia escoltàrem: «Avui aquí ens agermana una mateixa fe i crida, ens agermana la vida, la mort i l'esperança». Una mateixa fe i crida, el seguiment de Jesús. La vida compartida, estimant en el servei generós, en la certesa que Jesús és en totes les persones, i per això a totes les crides cal respondre: «Què em demanes, Senyor?». La mort confiada sabedors de vers a qui anem; l'esperança en l'acollida del Déu que ens espera i és Pare de tots. De rerefons, el record del testimoni d'un religiós, persona bona i senzilla, fidel a una vocació, a una crida a servir i estimar que escoltà encara jove i que visqué fins a la mort.

Enric Puig Jofra, SJ

III Jornades Transmet!

Aquest dissabte i diumenge, dies 18 i 19 d'octubre, tenen lloc a Sant Cugat del Vallès i a Terrassa les III Jornades Transmet! amb el tema: «Transmissió de la Fe per a la Nova Evangelització». Les jornades culminen amb la Missa presidida pel Sr. Bisbe el diumenge, a les 12 del migdia, a la Catedral en la festa de la Mare de Déu de la Salut, patrona de la diòcesi de Terrassa.

REMEU MAR ENDINS

Què comporta ser una Església missionera?

Aquest tercer diumenge d'octubre celebrem la Jornada Missionera. És un dia per a tenir presents els missioners i ajudar-los a ells i a les seves obres en els països més pobres del món. I aquesta jornada enguany va unida a la beatificació de Pau VI; el Papa que, un cop mort sant Joan XXIII, agafà les regnes del Concili i el va conduir a bon port. Pau VI va treballar molt i també va patir en els seus propòsits per a aplicar les orientacions conciliars a la vida de l'Església. En especial en la seva exhortació *Evangelii nuntiandi* proposà la urgència de treballar per la implantació d'una Església que sigui tota ella missionera.

Podem preguntar-nos: Què comporta ser una Església missionera? La resposta podria ser aquesta: comporta sobretot ser una Església alegre de viure i de donar el testimoni de la fe en Jesucrist. Aquesta resposta és la que ens dona el papa Francesc en el missatge per a la jornada d'avui, missatge que va fer públic el passat 8 de juny, precisament en la festa de la Pentecosta, el dia que marca l'impuls missioner de l'Església primitiva. També en aquesta ocasió, el Papa posa l'accent en la necessitat de viure i expressar l'alegria profunda que només ve del seguiment de Jesús.

A la invitació a l'alegria podem posar-li aquesta objecció: «Però, vostè, que no ho veu com estem? No veu que som pocs i amb els cabells blancs? I que els missioners i missioneres ara i aquí són pocs a vista de tothom?»

Com si preveïés l'objecció, el Papa escriu: «En moltes regions les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada són escasses. Això es deu sovint a que en les comunitats no hi ha un fervor apostòlic que s'encomani, i per això els falta entusiasme i no desvetllen cap atracció? L'alegria de l'Evangelí neix de l'encontre amb Crist i del compartir amb els pobres. Així doncs, animo les comunitats parroquials, associacions i grups a viure una vida fraterna intensa, basada en l'amor a Jesús i atenta a les necessitats dels més desfavorits. Allí on hi ha alegria, fervor, desig de portar Crist als altres, sorgeixen les veritables vocacions.»

El papa Francesc no oblidarà que avui Dia de la Missió no és només tasca dels sacerdots i dels religiosos i religioses. Per això afegeix que «no hem d'oblidar les vocacions laicals a la missió. Fa temps que s'ha pres consciència de la identitat i de la missió dels fidels laics en l'Església, i també del paper cada vegada més important que ells estan cridats a tenir en la difusió de l'Evangelí. Per aquesta raó és important proporcionar-los la formació adequada, en vistes a una acció apostòlica eficaç».

Si les comunitats cristianes entre nosaltres —em refereixo sobretot al continent europeu— fan la impressió de cansament, això no succeeix a les comunitats cristianes de l'hemisferi sud que, no obstant, compten amb menys mitjans i a vegades fins i tot han de viure la fe en un clima de persecució cruenta.

Permeteu-me acabar amb un testimoni personal. El passat 19 de juliol es va celebrar a Terrassa la trobada dels missioners i missioneres de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona, acompanyats pels seus familiars. En ells i en elles es podia veure aquesta alegria d'haver-se trobat amb Crist i haver-se posat al servei dels més pobres per a anunciar-los l'Evangelí. El dia del Domund, ajudem els missioners. I que ells ens ajudin amb el seu testimoni de fervor, entrega i alegria. També nosaltres ho necessitem molt.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

▶ **MANEL NIN**

El martiri indiferent

La situació dels cristians a tot el Pròxim Orient, i especialment a Mesopotàmia (Iraq) és crítica. El P. Manel Nin, monjo de Montserrat, rector del Col·legi Grec de Roma i arximandrita, va explicar el passat 1 d'octubre, convidat per la Fundació Joan Maragall, que «s'està produint una islamització violenta d'aquella zona, cosa que obliga els cristians a deixar el país o a acceptar la mort, el martiri». El P. Nin va impartir una conferència arran del seu article a l'*Osservatore Romano* «El martiri de la indiferència», del 30 de juliol.

Quines són les conseqüències d'aquest martiri?

La desaparició de la presència cristiana en aquelles terres, presència datada ja al s. II. Conseqüències també a nivell cultural: la pèrdua d'un patrimoni literari, artístic, ja que sistemàticament són destruïdes esglésies, monestirs, biblioteques...

Quines esperances tenim que això acabi? Què hi caldria?

Evidentment, darrere el conflicte terrorista hi ha una sèrie d'interessos ideològics, econòmics... Els grups que lluiten en qualsevol conflicte a l'Iraq o a Síria, algú els ha armat... Caldria una voluntat de solució real. Quina? Bèl·lica? Jo diria que no. Concordada amb un diàleg? Em pregunto si és possible un diàleg...

I què podem fer els cristians des d'allà on siguem?

Els cristians, en qualsevol part on ens trobem, podem segurament reforçar la pregària —som cristians i, com a tals, volem viure la nostra fe! Hem de fer sentir la nostra veu, recordant, martellejant al món el que està passant en aquelles terres i en tantes altres arreu. I també hi ha un aspecte que cal afrontar: acollir tants i tants refugiats que hi ha i hi haurà a Occident a causa de la diàspora que crea aquella situació.

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

La medicina de la misericordia

En la alocució inaugural del Concilio, Juan XXIII havia recordado: «Una cosa es la sustancia de la antigua doctrina del *depositum fidei*, y otra es la formulación de su revestimiento: y esto es lo que —con paciencia, si es necesario— se debe tener muy en cuenta, midiendo todo en las formas y proporciones de un magisterio de carácter predominantemente pastoral». Para llevar a cabo esta tarea, «la Esposa de Cristo prefiere usar la medicina de la misericordia mejor que la de la severidad: piensa salir al encuentro de las necesidades de hoy mostrando la validez de su doctrina, mejor que renovando condenas». El papa Juan dio ejemplo de ello durante toda su vida. Y el mundo supo entenderlo.

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva, Madrid 2014)

HECHOS DE VIDA

Ser insensibles ante las injurias y las alabanzas

Antonio Abad (250-356) vendió todas sus inmensas posesiones en Egipto y siguiendo a Jesús lo vendió y repartió todo a los pobres: «Así tendrás un tesoro en el cielo». Amonas pidió ser su discípulo. Llegaría a abad y a obispo.

La primera lección que recibió de Antonio fue la siguiente: ante un menhir, una piedra larga, le dijo a Amonas: «Pasarás el día de hoy, por la mañana, ante esta piedra: la insultarás, preferirás contra ella toda clase de injurias, maldiciones y agravios. De vez en cuando le echarás puñados de tierra y piedras. Por la tarde harás todo lo contrario: la llenarás de agasajos y alabanzas.»

Llegada la noche, Antonio preguntó al discípulo Amonas: «Tanto por la mañana como por la tarde, la piedra, el menhir, ¿se ha quejado, ha protestado por tus injurias e insultos? Y por la tarde, ¿te dijo algo por tus encomios y alabanzas?»

Amonas respondió: «¡No! ¡Nada!»

Entonces el abad Antonio le dijo a Amonas: «La primera lección, la más importante de tu estancia aquí, en este primer día, es que tú debes comportarte de la misma manera que la piedra, el menhir. Que ningún desprecio, humillación, injuria, insulto u ofensa, de palabra o de obra, o alabanza te afecten lo más mínimo para bien o para mal. Debes eliminar toda sensibilidad de sentirte herido, ultrajado, vejado, humillado por nada ni por nadie. Tu modelo ha de ser Jesús.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

En el torrente de la alegría

Cada nuevo día nos llama a alabar a Dios. Convocados con toda la creación a bendecirlo, hoy de manera especial nos unimos a los niños y jóvenes nacidos contra toda esperanza. En Pablo VI encontraron un abogado defensor; en el hoy beatificado contarán con un protector. Esperados con la ilusión y la fe de sus familias o de sus valientes madres que han superado dificultades, sus familias han sido su regazo. Y las comunidades que les han acompañado han sido su apoyo.

Los esfuerzos de las familias «repercuten no sólo en beneficio de la Iglesia; también ayudan a la entera sociedad. ¡Qué precioso es el valor de la familia, como lugar privilegiado para transmitir la fe!» «La alegría del Evangelio llena el corazón y la vida entera de los que se encuentran con Jesús.»

¿Por qué no entramos también nosotros en este torrente de alegría?, pregunta el Papa. Y responde: «Todos los discípulos del Señor están llamados a cultivar la alegría de la evangelización», expresada tanto al «anunciarlo en los lugares más distantes, como en una salida constante hacia las periferias del propio territorio, donde hay más personas pobres que esperan.»

María, modelo de evangelización humilde y alegre, haga posible el nacimiento de un nuevo mundo. (Dice Francisco en *Evangelii Gaudium* 1 y en diversas ocasiones).

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 20. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,1-10 / Sl 99 / Lc 12,13-21]. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.
- 21. ■ **Dimarts** [Ef 2,12-22 / Sl 84 / Lc 12,35-38]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestíenc; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigí.
- 22. ■ **Dimecres** [Ef 3,2-12 / Sl: Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Lc 12,39-48]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Osca; sant Joan Pau II, papa (1978-2005).
- 23. ■ **Dijous** (□ Urgell) [Ef 3,14-21 / Sl 32 / Lc 12,49-53]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.
- 24. □ **Divendres** [Ef 4,1-6 / Sl 23 / Lc 12,54-59]. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807 - Fontfreda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.
- 25. ■ **Dissabte** [Ef 4,7-16 / Sl 121 / Lc 13,1-9]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collrell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Dària, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.
- 26. ■ **† Diumenge vinent**, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 22,21-27 / Sl 17 / 1Te 1,5c-10 / Mt 22,34-40]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 45,1.4-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungit, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats perquè no trobi tancades les portes.

El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu ungit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes.

»Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis, t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

▶ Salm responsorial (95)

R. *Doneu al Senyor honor i majestat.*

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor arreu de la terra. / Conteu a les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, / és més temible que tots els déus; / perquè els déus dels pobles són no-res, / però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. / Entreu als seus atris portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!» / Sentencieu amb raó les causes dels pobles. R.

▶ Comença la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,1-5b)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau.

Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb tota convicció.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,15-21)

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li:

«Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense mirament per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què penseu d'això?: És lícit o no de pagar tribut al Cèsar?» Jesús que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut». Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar». Jesús els respon: «Doncs, torneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 45,1.4-6)

Así dice el Señor a su Ungido, a Ciro, a quien lleva de la mano: «Doblegaré ante él las naciones, desceñiré las cinturas de los reyes, abriré ante él las puertas, los batientes no se le cerrarán. Por mi siervo Jacob, por mi escogido Israel, te llamé por tu nombre, te di un título, aunque no me conocías.

»Yo soy el Señor y no hay otro; fuera de mí, no hay dios. Te pongo la insignia, aunque no me conoces, para que sepan de Oriente a Occidente que no hay otro fuera de mí. Yo soy el Señor, y no hay otro.»

▶ Salmo responsorial (95)

R. *Aclamad la gloria y el poder del Señor.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Porque es grande el Señor, y muy digno de alabanza, / más temible que todos los dioses. / Pues los dioses de los gentiles son apariencia, / mientras que el Señor ha hecho el cielo. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / entrad en sus atrios trayéndole ofrendas. R.

Prostraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiemble en su presencia la tierra toda; / decid a los pueblos: «El Señor es rey, / él gobierna a los pueblos rectamente.» R.

Jesús i un fariseu que li pregunta sobre el tribut al Cèsar. Pintura de Ticià, Gemäldegalerie (Dresde)

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 1,1-5b)

Pablo, Silvano y Timoteo a la Iglesia de los tesalonicenses, en Dios Padre y en el Señor Jesucristo. A vosotros, gracia y paz. Siempre damos gracias a Dios por todos vosotros y os tenemos presentes en nuestras oraciones. Ante Dios, nuestro Padre, recordemos sin cesar la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y el aguante de vuestra esperanza en Jesucristo, nuestro Señor. Bien sabemos, hermanos amados en Dios, que él os ha elegido y que, cuando se proclamó el Evangelio entre vosotros, no hubo sólo palabras, sino además fuerza del Espíritu Santo y convicción profunda.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 22,15-21)

En aquel tiempo, se retiraron los fariseos y llegaron a un acuerdo para comprometer a Jesús con una pregunta. Le enviaron unos discípulos, con unos partidarios de Herodes, y le dijeron:

«Maestro, sabemos que eres sincero y que enseñas el camino de Dios conforme a la verdad; sin que te importe nadie, porque no miras lo que la gente sea. Dinos, pues, qué opinas: ¿es lícito pagar impuesto al Cèsar o no?»

Comprendiendo su mala voluntad, les dijo Jesús: «Hipócritas, ¿por qué me tentáis? Enseñadme la moneda del impuesto.» Le presentaron un denario. Él les preguntó: «¿De quién son esta cara y esta inscripción?» Le respondieron: «Del Cèsar.» Entonces les replicó: «Pues pagadle al Cèsar lo que es del Cèsar y a Dios lo que es de Dios.»

COMENTARI

Déu és el Senyor

Hi ha molt poques dades de Mateu afegides a les de Marc o omeses de Marc en l'escena del tribut. Tanmateix, el context de Mateu té detalls que remarquen la rellevància de la pregunta. En primer

lloc el fet que els fariseus es reuneixen per mirar de trobar una pregunta capciosa per posar-la a Jesús. El context és, per tant, incòmode i feixuc. En segon lloc, els fariseus envien els seus deixebles juntament amb els herodians per posar Jesús en un compromís: no donen la cara, actuen amb poca transparència. En tercer lloc, la introducció (pròpia de Mateu) de la pregunta sembla ser una *captatio benevolentiae*, però, en realitat, és un intent de gua-

nyar la resposta de Jesús per a la seva causa. El tarannà de la pregunta és hipòcrita, típic de la secta farisea. El lector, doncs, està amatent a la pregunta i, encara més, a la resposta de Jesús. La pregunta pel tribut té un relleu més gran que en Marc.

La resposta de Jesús vol desconcertar. Els demana la moneda del tribut. Ells li mostren. La imatge del Cèsar de la moneda encunyada per Roma, pertany lògicament al cap de l'imperi. No hi ha cap referència a la possible legitimació teològica del seu ofici. Amb aquest gest tan directe, Jesús posa de manifest que ells paguen el tribut. Sembla, per tant, que la qüestió està dirimida. Fins aquí tot és normal. Però Jesús, sense que li hagin preguntat

res més, diu «i doneu a Déu el que és de Déu». El que Jesús està dient és: «doneu al Cèsar el que és seu, però Déu és el Senyor». Jesús no està afegint un altre precepte religiós al del tribut sinó que està dient: les exigències de Déu són d'un altre nivell, no es poden comparar amb el tribut, que és una exigència petita i sense relleu. Per tant, en contra del que sovint s'ha dit arran d'aquest text, no hi ha aquí una contraposició dels dos àmbits. El que hi ha és l'afirmació que la fidelitat a Déu —si es vol, l'obediència a Déu— és el principi de tota l'actuació humana. L'actitud davant el tribut també cau sota aquest principi que abraça, sustenta i ho sobrepassa tot.

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 18, a les 11 h. Inaugura i presideix les III Jornades Transmet! al Centre Borja a Sant Cugat del Vallès i presideix els actes de les jornades.

Aquest diumenge dia 19, a les 12 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia a la Catedral en la solemnitat de la Mare de Déu de la Salut, patrona de la diòcesi de Terrassa, i en la cloenda de les III Jornades Transmet!

Dimarts, dia 21, a les 10 h. Presideix la reunió de rectors i formadors de Seminaris de Catalunya i Balears a Barcelona.

A les 12 h. Presideix la reunió de delegats de Pastoral Vocacional de les diòcesis de Catalunya i Balears a Barcelona.

A les 19 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola en els 25 anys de l'edificació del temple i beneeix i col·loca la primera pedra de la nova Capella del Santíssim.

Dimecres dia 22. Participa en la reunió de la Comissió de Pastoral Social de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Dijous dia 23, a les 19 h. Presideix la reunió del Consell d'Assumptes Econòmics del bisbat.

Dissabte dia 25, a les 12 h. Assisteix a la presa de possessió de Mons. Carlos Osoro Sierra com a arquebisbe de Madrid.

Diumenge dia 26, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia en l'inici de ministeri de Rector del P. Joan Marqués, SDB, a la parròquia de Sant Oleguer de Sabadell.

▶ NOTÍCIES

Càritas Diocesana ja disposa de la seu definitiva.

Càritas Diocesana ja disposa dels espais per a la seva seu definitiva. S'instal·larà a l'edifici d'una antiga llar d'infants situada al carrer Duran i Sors de Sabadell, ciutat on Càritas Diocesana ja tenia la seu provisional. L'edifici havia format part de la Pia Associació de Maria Immaculada i Sant Antoni Maria Claret dedicada a l'atenció dels infants orfes. I que es va extingir posteriorment. Els seus béns s'han destinat darrerament a Càritas per tal de donar continuïtat a la finalitat benèfica de l'obra. Càritas Diocesana condicionarà els espais per a situar-hi la seu central i projectes d'atenció als necessitats i també l'escola de formació de voluntaris i l'observatori diocesà de la pobresa i l'exclusió social.

El bisbe de Terrassa i el seu auxiliar participen a la celebració de la Mare de Déu de la Mercè.

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, acompanyat de Mons. Salvador Cristau, varen concelebrar el dia 24 de setembre en la Missa de la Mare de Déu de la Mercè en el seu santuari-parròquia a Barcelona amb motiu de la festa titular de la patrona de la Província Eclesiàstica. Hi assistiren tots els seminaristes de Terrassa i els seus formadors.

Signatura de cessió de part de l'Hostatgeria de la Salut. El dimarts dia 23 de setembre va tenir lloc la signatura del conveni de cessió de part de l'Hostatgeria de la Salut a Sabadell, entre l'Ajuntament i la Fundació Mare de Déu de la Salut. Varen signar el conveni Mn. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe diocesà i president de la Fundació Mare de Déu de la Salut, i l'Ilm. Sr. Joan Carles Sánchez, alcalde de Sabadell. Gràcies a aquest conveni la Fundació podrà disposar de més espais per tal d'acollir adequadament els grups que visiten el Santuari diocesà i ampliar la seva oferta de propostes i activitats.

El Sr. Bisbe visita la llar d'infants el Nou Patufet. El divendres 26 de setembre, Mons. Saiz Meneses, bisbe de Terrassa i president de la Fundació d'Escoles Diocesanes i Parroquials va visitar la llar d'infants el Nou Patufet a Cerdanyola del Vallès. La llar d'infants

que formava part de la Fundació Gomas Fatjó, s'ha incorporat a la Fundació d'Escoles Diocesanes i Parroquials que n'ha assumit la titularitat. Acompanyat per membres d'ambdues fundacions, el Sr. Bisbe visità les instal·lacions i saludà els treballadors del centre educatiu.

Inici de ministeri de rector a Vilanova del Vallès. El diumenge dia 28 de setembre, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Esteve de Vilanova del Vallès i va presentar Mn. Ricard Casadesús com a nou rector de la mateixa. Assistiren a la celebració el Sr. Alcalde i un bon nombre de feligresos. En acabar la missa el Sr. Bisbe i el nou rector saludaren els feligresos.

▶ AGENDA

Pregària a l'estil de Taizé. Diumenge dia 26, a les 7 de la tarda, a la parròquia de Santa Maria de Rubí.

Pregària ecumènica. El Grup Ecumènic de Sabadell organitza una pregària a l'estil de Taizé el dia 29 d'octubre, a les 19.15 h, a la capella de l'Escola del Carme, de les Carmelites de la Caritat Vedruna.

▶ LLIBRES

Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat, *De la vellesa a la bellesa.*

Editat pel moviment Vida Creixent inclou els temes que treballaran els membres d'aquest moviment durant el curs 2014-2015. Són deu temes per a enlairar-se de la maduresa humana cap a Déu. Es pot trobar a la seu de Vida Creixent (c/ València 218, 1r 2a, esquerra, 08011 Barcelona); tel. 934 122 140; e-mail: info@vidacreixent.org

▶ FE D'ERRATES

En el Full extra del Domund publicat la setmana passada, el número IBAN que figura en la butlleta és erroni. El número correcte és: ES58.

REMAD MAR ADENTRO

¿Qué comporta ser una Iglesia misionera?

Celebramos en este tercer domingo de octubre la Jornada Misionera. Es un día para pensar en los misioneros y misioneras y ayudarlos a ellos y a sus obras en los países más pobres del mundo. Y esta jornada va unida a la beatificación de Pablo VI; el Papa que, tras la muerte de san Juan XXIII, tomó las riendas del Concilio y lo llevó a buen puerto. Pablo VI trabajó mucho y sufrió no poco en sus propósitos por aplicar las orientaciones conciliares a la vida de la Iglesia. En especial en su exhortación *Evangelii nuntiandi* propuso la urgencia de trabajar por la implantación de una Iglesia toda ella misionera.

Podemos preguntarnos; ¿Qué comporta ser una Iglesia misionera? La respuesta podría ser esta: comporta sobre todo ser una Iglesia alegre de vivir y de dar testimonio de la fe en Jesucristo. Esta respuesta es la que nos da el papa Francisco en el mensaje para la jornada de hoy, mensaje que hizo público el pasado 8 de junio, precisamente en la fiesta de Pentecostés, el día que señala el empuje misionero de la Iglesia primitiva. También en esta ocasión, el Papa pone el acento en la necesidad de vivir y expresar la alegría profunda que sólo proviene del seguimiento de Jesús.

Ante esta invitación a la alegría se podría poner esta objeción: ¿pero no ve usted cómo estamos? ¿No ve que somos pocos y de cabellos blancos? ¿Y que los misioneros y misioneras, por aquí y ahora, escasean a ojos vista?

Como previendo la objeción, el Papa escribe: «En muchas regiones escasean las vocaciones al sacerdocio y a la vida consagrada. A menudo esto se debe a que en las comunidades no hay un fervor apostólico contagioso, por lo que les falta entusiasmo y no despiertan ningún atractivo. La alegría del Evangelio nace del encuentro con Cristo y del compartir con los pobres. Por tanto, animo a las comunidades parroquiales, asociaciones y grupos a vivir una vida fraterna intensa, basada en el amor a Jesús y atenta a las necesidades de los más desfavorecidos. Donde hay alegría, fervor, deseo de llevar a Cristo a los demás, surgen las verdaderas vocaciones.»

Y no olvida el papa Francisco que hoy la misión no sólo es tarea de los sacerdotes y de los religiosos y religiosas. Por esto añade que «no hay que olvidar las vocaciones laicales a la misión. Hace tiempo que se ha tomado conciencia de la identidad y de la misión de los fieles laicos en la Iglesia, así como del papel

cada vez más importante que ellos están llamados a desempeñar en la difusión del Evangelio. Por esta razón, es importante proporcionarles la formación adecuada, con vistas a una acción apostólica eficaz».

Si las comunidades cristianas entre nosotros —me refiero sobre todo al continente europeo— dan impresión de cansancio, esto no ocurre en las comunidades cristianas de los países del hemisferio sur, que sin embargo cuentan con menos medios y a veces incluso han de vivir la fe en un clima de persecución cruenta.

Permitidme que acabe con un testimonio personal. El pasado 19 de julio se celebró en Terrassa el encuentro de los misioneros y misioneras de las tres diócesis de la Provincia Eclesiástica de Barcelona, acompañados de sus familiares. En ellos y ellas se podía ver esta alegría de haberse encontrado con Cristo y haberse puesto a su servicio en los más pobres para anunciarles el Evangelio. Ayudemos, en el día del Domund, a los misioneros. Y que ellos nos ayuden con su testimonio de fervor, entrega y alegría. Mucho lo necesitamos también nosotros.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa